

Олег ПАШКЕВИЧ

Баянова нудьга

Вже з ранку Баяна прив'язали до буди. Вночі вкрали дошки, а він не догледів - були свої собачі справи.

Господиня, сварила а потім прив'язала.

Що робити? Нудьга страшна. По подвір'ю гордо походжав когут. Він приглядався до курей. Котру впіймає - тут же притисне до землі. От би курочку впіймати, але не можна. Як ще був цуцням, ловив ціп яток і душив. Та Господар взяв задушене ціп я і так ним бив Баяна по мордочці, що з того часу запам'ятав - курей ні малих ні великих душити не можна.

Раптом Баян напружився - зі стріхи наче злодій спускався кіт Мікать! Господиня правильно сварить – мишей не ловить, а їсть за трьох псів! І який з тих котів толк?

Ще по подвір'ю з городика до води, снували качки. Їм би болото.

Поважно погойдувалися гуси. Підіймали такий гомін, що хоч з подвір'я втікай. Гусей Баян боявся з малечку. Колись підбіг до маленької, а стара гуска давай його кусати своїм довгим дзьобом. Було боляче. Але як і курей качок і гусей чіпати не можна. Нічого, зате всі їхні кості згодом будуть його!

Ще Баян любив пасти корів. Але це коли женуть гурт на випас. Баян з задоволенням виганяв корів з конюшини. Або завертав, коли та пре куди не дозволено.

Пасти корів весело. Можна побігати, і навіть в моцарях якусь дику качку впіймати.

На прив'язі сумно. Може, подивитися, що там за будою? Там нічого, але по городу бігла Луйда, а за нею згряя псів. Перший Босий, потім Каштан. От сучка - цілу купу за собою водить. От що значить свобода!

Недавно з нею була вияснення відносин. Жуля помітила, як Луйда бігла з Вербового. Чи не з чужими псами водиться? З іншими не можна. Вона

виправдовувалася - її начебто блуд вчепився, тому й сама не розуміла, куди потрапила.

Баян не вірив – бреше зараза. , але сучка є сучка.

Сільські пси ділилися на кілька бригад. Одні днями були на прив'язі і тільки на ніч їх відв'язували. Інших відпускали вдень і вночі це були вільні козаки. Баян був вільний пес, його прив'язували тільки за якусь провину.

На собачому майдані пси гомоніли про господарів.

Служиві запевняли: «Господар той, хто добре годує!». Вони не любили розмов по волю. Нащо собаці та свобода - бігати голодним по селу? Баян вважав, що служба це вірність і любов до свого господаря . А той за це і погодує, і пригріє і волю дасть.

Згадали Геллера. От хто любив волю! Коли його прив'язали надовго, він перескочив через пліт і повис на ньому. Повісився!

Баян знав , Геллер просто не витримав неволі, бо вважав, що служба – то собачий обов'язок, а не повинність на ланцюгу. Треба служити вірою і правдою, а інакше, для чого собачі те життя?.

Баян любив свого господаря. Найбільше задоволення - чекати його з роботи. Той ішов, похитуючись, а Баян біг на зустріч і стрибав від радості. Господар ніжно чухав його шию проговорюючи «Ну що, заскучав за мною? І завжди давав якийсь смачний шматочок Баян стрибав і ловив їх на лету. Насправді , це був основний смисл його існування - чекати Господаря. Заради нього Баян і жив.

Цього разу Господар з Баяном знову пішли на рибалку Кращої прогулянки для них і не було . Рибна ловля - це справжня свобода! Довкола ставка можна бігати, пташок поганяти, якогось котяру налякати . Господар буде бавитися з ним - кидати патичок, а Бая буде його приносити. А ще потім паличка полетить в воду і Баян тут же полізе діставати. Вилізе на берег, обтруситися і негайно віднесе патичок. Це треба робити дуже швидко, Господарю та паличка дуже потрібна! В воді легко і приємно.

Цього разу все було як завжди. Баян бігав. Та у рибалки був ще один приємний момент - першу рибку Господар обов'язково дасть йому і він на лету підстрибне за нею. Рибка смачна. Господар трохи принесе і котові. Хоча той і так би обійшовся. Господарка весь час дорікає Мікатию - в коморі мишей повно. а той лише сидить і їсти просить . Ну для чого його годувати? - обурювався Баян, - ще й зі стола краде. Баян ніколи собі цього дозволить.

А тепер ще й рибки йому, а потім і молочка. І буде облизуватися. Я б тобі дав рибки, лінивцю!

Господар на березі закинув вудочку а Баян з нетерпінням чекав , коли клюне перша. Нарешті поплавок почав тонути. Баян вже знав - буде рибка! Інколи попадалася і велика – короп. Але тоді Господар забере її на смаження, і розпорядиться так: хвіст і дрібні кості Мікату, а Баяну решту . Той крупні кості не їсть – може вдавитися! Баян собі весело уявив, як котяра кашляє, вдавившись.

Біля них лежав невеличкий магнітофон, Господар казав дужині: «Дай мені касету Висоцького». З апарата чути хриплий голом: «Идет охота на волков, идет охота. На серах хищников, матерых и щенков». Баян часто чув цей голос – в ньому було щось тривожне.

Господар наливав з маленької пляшечки – випивав і заїдав шматочком хліба з салом. Не доївши кидав Баяну. Той ловив . Від пляшки йшов неприємний запах.

Та, раптом, господарі схопився за лівий бік і приліг. Баян відчув - щось сталося! Він підбіг і пачав скаржати та лизати небриту щоку свого друга. Але той тихесенько стогнав. «Нічого Баян, нічого, все нормально». Але той відчував – щось сталося. Треба йти до людей! Але як їх привести? І тоді Баян побіг до ближчої хати. Її завжди обходили сільські пси. Там жив страшний Рудко, який ловив псів. Кажуть, він був хворий, і йому треба було їсти собаче м'ясо. Він часто бродив полями з рушницею і мотузкою за бездомними псами. То була страшна картина! По батькові Рудко був Адольфович, тому його називали німакою.

Але вибору у Баяна не було. Він забіг на подвір'я і почав гавкати, Рудко і не мріяв про таку вдачу. Але як зробити, щоб старий підійшов до господаря?

І Баян пішов на собачу хирність. Він впіймав на подвір'ї курку і побіг в бік ставка. Старий взяв рушницю і пошкунтильгав услід. Баян розраховував, що старий ще здалеку побачить, що лежить чоловік. Але старий нічого не помітив, він вже бачив тільки пса.

Коли Баян підбігав до господаря, магнітофона чувся крик: «Волк не может, не должен иначе , вот кончается время мое. Тот которому я предназначен, улыбнулся и поднял ружье».

Рудко вистрілив!

Баян вив всю ніч. Господаря винесли з хати. Більше Баян його не бачив. Він ще довго чекав , що от той кого він так любив з'явиться на подвір'ї і Баян радісно кинеться на зустріч. Він чекав. Навіть їсти вже не хотів. Але того, заради кого він жив вже не було. І Баян здох.